

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δραχμαί 1000. Έτη-
σια δραχ. 550. Τρίμηνη δραχ. 300. Το φύλλον δραχ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
έπιταγαί, ταχυ πλ.) άνωτόμος 1 «Πρός τό περι-
οδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 6δός Ερ-
μούδου, 42 — Αθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΗΘΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' εΙ ουδου
μαί αρχίζουν την 1ην Οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Ερμούδου αριθ. 42, παρὰ τό Βαρυβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Αθήναι, 7, καί 14 Νοεμβρίου 1942

Έτος 64ον. — Αριθ. 49-50

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Είμαι βέβαιος, είπε, πώς ή μάγνα μου θα με σπάσει στο ξύλο, για να με τιμωρήσει που της τόσκα-σα. Καλύτερα να πάω λίγο στο λι- μάνι κι' αργότερα έρχουμαι, αφού... την παρακαλέσετε οεις να μη με δείρει.

— Όχι, όχι, δεν θα σε δεί- ρη ή Κελίνα, απεναντίας, θα σάγκαλιόσει και θα σε φιλήσει. Πάμε γρήγορα και θα έδης. Μη φοβάσαι!

— Θα νομίζη πως πέθανα, και θα της κικοφανή που θα με ξαναϊδθ ζωντανό.

— Τι άνοησίες είν' αυτές; Έλα, περπάτα και μη φοβάσαι σου λέω. Σου έγγωθμυ πώς ή Κελίνα θα σε φιλήσει.

Κι' ο Φίλιππος έτρεχε με την καλιά του ζωηρότητα κι' ευθυμία. Δεν ήταν πιά ο κατακουρασμένος και άρρωστος δδοιπόρος. Δεν συλλογιζόταν ούτε τά κουρελιασμένα του ρυ- χα, ούτε τά γυμνά και πλη- γωμένα του πόδια, ούτε τά ά- ταχτα, τάχτένιαστα μαλλιά του. "Ίστερ' από τόσων μηνών στε- νοχώριες, λύπες, άπογοητεύ- σεις, κόπους, ταλαιπωρίες, εί- χε ξαναγίνει ο Φίλιππος της Αντωνίας κι' έτρεχε να βρη την Κελίνα όπως άλλοτε. Μό- νο που τώρα κρατούσε και τό άχώριστό του κλαυδί με τά παιδιά του πάτερ - Ίωσήφ.

Καθώς περνοόσαν από τό μητρο- πολιτικό μέγαρον, σάθηκε λίγο να ριζη μετ' ματιά στον κήπο του. "Α- νά, οι έλιές ήταν άνοησμένες, οι γιασεμιές έφάνταζαν σα χιονισμένες από τά πολλά λουλούδια, κι' οι βι- ολέττες εστόλιζαν τις πρασινάδες με

τά ζωηρά τους χρώματα. Άκούμ- πησε τό ισχυρό του πρόσωπο σά σι- δερένια κάγγελα της πόρτας κι' ά- νόσανε βαθιά, για να αισθανθη πε- ρισσότερο τις γνώριμες κι' αγαπητές

«Στάθηκε και απέξω κάμποση ώρα, κλαίγοντας πικρά».
(Σελ. 342, στ. β').

έχεινες ευωδίες. «Τι εύτυχία να βρι- σκεται κανένας στην πατρίδα του!» ψιθύρισε.

Κι' εξακολούθησε τό δρόμο του προς την Κελίνα. Ήταν τόσο βέ- βαιος πως θα την έβρισκε στη συ- νηθισμένη της θέση, ώστε ούτε σι-

γή του πέρασε ή ιδέα πως μπο- ρούσε και να μην ήταν πιά εκεί. Γι' αυτό, άμα έφτασε μπροστά στο παλιό έκείνο άρχοντόσπιτο, που στην είσοδό του, ανάμεσα στις δυό χον- τρές κολόνες, έστηνε τό ύπαιθριο μαγαζί της, και ούτε μαγαζί είδε, ούτε Κελίνα, ούτε τίποτα, δεν πί- στεψε τά μάτια του. "Άλλ' αναγκά- στηκε να τά πιστέψη—βεβαιά- τата που δεν έθλεπε όνειρο— και τότε ή θέα του έρημου έ- κείνου τόπου του έσπάραξε την καρδιά.

— Που είναι ή μάγνα μου; είπε κι' ο Αίλιουελ με γουρ- λωμένα από έκπληξη μάτια. Πώς γίνεται να λείπη από δω;

Ο Φίλιππος δεν άποκρίθη- κε. Από τή λύπη του δεν μπο- ρούσε να μιλήσει. Έπειτα σκού- πισε τά δάκρυά του κι' άρχισε να ρωτά στα γύρω μαγαζιά. Σ' ένα, που ο νοικιαστής του ήταν καινούργιος, τού είπαν πως δεν ήξεραν καμμιά Κελίνα· και σ' άλλο, πως ή μαύρη που πουλούσε μήλα και γλυκά, εί- χε να φανή τουλάχιστο ένα χρόνο.

— Θα πέθανε! συμπεράνα ο Αίλιουελ.

— "Ω, μην τό λές! φώναξε ο Φίλιππος. Θα ζή κάπου άλ- λου και θα τή βρούμε! Έσύ τώρα πήγαμε στο σπίτι που καθόσατε. "Αν δεν τή βρης εκεί, θα ξέρουν να σου πουν που κάθεται και που στήνει τό μαγαζάκι της. Έγώ, στο μεταξύ, θα πάω στην Παναγία, να ιδώ αν έγύρισε ο πάτερ Ίωσήφ. Θα σε περιμένο έκεί απέξω, στα σκαλιά. Έλα, γρήγορα!

Ο Αίλιουελ έφυγε θέλοντας και μή, κι' από τό άλλο μέρος, ο Φίλιπ- πος ξεκίνησε για τήν έκκλησιά. "Αμα έφτασε, ένας παπάς που έ-

βγαίνει κείνη τη στιγμή, τον πληροφόρησε πως ο πάτερ-Ιωσήφ δεν εγύρισε ακόμα, αλλά τον περίμεναν «σήμερα-αύριο».

Ανακουφίσθηκε κάπως ο Φίλιππος και κάθισε στα σκαλιά να περιμένει τον Αίλυβελ. Σε λίγο, το άραπάκι φάνηκε, ιδρωμένο και λαχανιασμένο από το τρέξιμο.

— Δεν πέθανε! φώναξε. Μιά γειτόνισσά μας μου είπε πως έφυγε εδώ κι' ένα χρόνο και ίσως πήγε να καθήσει σε καμιά έξοχη. Μου έδωσε μάλιστα μια φέτα φωμί κι' ένα κομμάτι όρνιθα. Όρίστε, σας έφερα τα μισά. Φάτε τα. Εγώ τώρα τρέχω να βρω τη μάνα μου. Δεν θα πήγε μακριά. Θα τη βρω!

Ο Αίλυβελ, βλέπετε, ήθελε τώρα να βρή τη μάνα του, χωρίς να τον νοιάζει για την υποδοχή που θα του έκανε. Και ξανάφυγε τρεχάλα, αφήνοντας τον Φίλιππο στα σκαλιά της εκκλησιάς, όπου σε λίγο τον πήρε ο ύπνος. Έκει πέρασε τη νύχτα του. Και το πρωί σηκώθηκε με αρκετό θάρρος στην ψυχή και με την απόφαση, αφού άργησε ο πάτερ-Ιωσήφ, να πάει γυρεύοντας τη Δέα.

Ήξερε πως κατοικούσε στην οδό Βιλερέ, αλλά πρωτίτερα πέρασε από τον κήπο της θείας-Αντωνίας. Ήταν χωρίς ακόμα και κανέναν δεν ήταν εκεί να ιδεί την έκπληξη του παιδιού μπροστά στην αλλαγή που παρουσίαζε το μέρος. Οι τοίχοι, ή καγγελοπόρτα, είχαν διορθωθεί και χρωματισθεί. Ο κήπος ήταν καθαρός, στρωμένος, περιποιημένος. Κι' αντίκρυ από το παλιό σπιτάκι της θείας-Αντωνίας, υψωνόταν ένα καινούργιο σπίτι μεγάλο, με κολόνες, με βεράντα και με μπερντέδες στα παράθυρα. Ποιοί να κατοικούσαν στο κομψό αυτό σπίτι; Άνθρωποι βέβαια που θα του ήταν ξένοι...

Με πονεμένη καρδιά, έριξε μια τελευταία ματιά στον κήπο που δεν ήταν πιά δικός του — άχ, ο Καρδινάλιος κι' ο Αναγελαστής, τί να είχαν γίνει; — κι' εξακολούθησε το δρόμο του προς την οδό Βιλερέ. Στο σπιτάκι του καλλιτέχνη κατοικούσαν τώρα άλλοι που δεν τον είχαν γνωρίσει ή άκουσει ποτέ. Μόνο μια παλιά γειτόνισσα πληροφόρησε τον Φίλιππο πως κάποιος ξένος κύριος πήγε και πήρε, πριν από λίγο καιρό, τον καλλιτέχνη και τη μικρή του κόρη, κι' έλεγε πως έφυγε μαζί τους στη Γαλλία.

Α, τί σκληρό χτύπημα, και τί απαάντεχο! Γιατί ο Φίλιππος ποτέ δεν είχε σκεφθεί πως ο πλούσιος θεός της Δέας μπορούσε εξαίρετα να

τήν πάρη στην πατρίδα του, καθώς και τον πατέρα της... Στάθηκε κει απέξω κάμποση ώρα, άκουμπισμένος στον τοίχο του έρημου σπιτιού και κλαίγοντας πικρά. Κι' έπειτα γύρισε σιγά-σιγά στην εκκλησιά της Παναγίας, το μόνο του πιά καταφύγιο...

ΑΓ.

Από την καγγελοπόρτα

Πέρασαν ημέρες πολλές. Ο Φίλιππος τριγύριζε εκεί κοντά στην εκκλησιά, περιμένοντας τον πάτερ-Ιωσήφ και τον Αίλυβελ που είχε γίνει άφαντος. Ο γέρος εκκλησάρης συμπάθησε το φτωχό, κουρελιάρικο μ'ά τόσο ευγενικό παιδί, και πολλές φορές τού έδωσε να φάη και τού έκαμε τόπο να κοιμηθή στο σπιτάκι του. Κάθε μέρα, ο Φίλιππος τού έκανε την ίδια ερώτηση:

— Λέτε ναρθή αύριο ο πάτερ-Ιωσήφ;

Κι' ο εκκλησάρης, για να τον ενθαρρύνη, τού άπαντούσε:

— Ναι, παιδί μου, ναι. Αύριο θάρθη.

Μιά νύχτα, τού μπήκε πυρετός μεγάλος. Καθισμένος στο στρώμα, με γουρλωμένα μ'ά γελαστά μάτια, έλεγε, έλεγε. Το παραμιλητό του ήταν φαιδρά. Θυμόταν τα παιχνίδια που έπαιζε άλλοτε της Δουκίας και γελούσε με την καρδιά του νόμαζε τον εκκλησάρη κ'όρ-Βασέτο και τού μιλούσε σ'ά να ήταν ο οίκανός της λαίδης Ένοβορτ. Ο εκκλησάρης, λυπημένος και φοβισμένος, έμεινε κοντά στο άρρωστο παιδί έλη τη νύχτα και τού έβρεξε το κεφάλι με κρύο νερό... Το πρωί ο πυρετός έπεσε και τον παροξυσμό του τον διάδεχθηκε βαθύς και πολύωρος ύπνος. Όταν ο μικρός ξύπνησε, είδε από πάνω του τον εκκλησάρη κι' ένα παπά της Παναγίας, λίγο γνωστό του, που μιλούσαν αργά και κάθε τόσο έπρόφεραν τη λέξη «νοσοκομείο».

Αλλά ο Φίλιππος τού φοβόταν πολύ το νοσοκομείο. Ενόμιζε πως όσοι εμπαιναν εκεί μέσα ήταν για να πεθάνουν. Κι' αυτές δεν ήθελε να πεθάνη πριν ιδεί τον πάτερ-Ιωσήφ και τον Αίλυβελ. Όχι, όχι, δεν θα πήγαινε στο νοσοκομείο!

Δεν είπτε τίποτα όσο ήταν στην κάμαρα εκείνοι οι δυο. Αλλά μόλις έφυγαν, σηκώθηκε, νιθόθηκε με κόπο τα κουρέλια του, φορτώθηκε τ'ά κλουβί με τ'άσπρα ποντίκια, και πήρε τούς δρόμους κρυφά.

Έκανε ζέστη, υπέφερε πολύ, και τού χειρότερο ήταν πού, φεύγοντας από την Παναγία, δεν θα μπορούσε

να ιδεί τον πάτερ-Ιωσήφ όταν θα γύριζε, ούτε τον Αίλυβελ. Αλλά τί νακανε; Μπορούσε να μείνη, και να τον στείλουν στο νοσοκομείο για να πεθάνη...

Όσο έδραζε δύναμη και προχωρούσε. Ήταν πιά άσφαλισμένος — δηλαδή άρκετά μακριά από την εκκλησιά της Παναγίας — όταν εκάθησθε λίγο σε μια πόρτα για να ξεκουραστή. Έπειτα εξακολούθησε το δρόμο του, χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος που πήγαινε, όταν είδε έξαφνα πως βρισκόταν πάλι μπροστά στη βίλλα Δετράβα.

Όπως και την πρώτη φορά, ο Φίλιππος έπληροίσε την καγγελοπόρτα και κοίταξε μέσα στον κήπο. Η άδυναμία του ήταν τόση, ώστε δεν μπορούσε να στέκεται όρθιος. Έκάθησε εκεί απέξω, στο κατώφλι, κι' έβλεπε. Ο κήπος εδωδιάζε δλος, πολλά πουλιά κελαϊδούσαν γλυκά, και έξαφνα πετάχτηκε κι' ένας Αναγελαστής. Α! πώς θάθελε να τον ακολουθήσει στο γαλάζιο τούβανο, όπου τώρα τα πουλι ήφωνόταν κελαϊδώντας!

Τα μάτια του, καθώς τ'ά σήκωσε για να παρακολουθήσει τ'ά πουλί, έπεσαν και στο καινούργιο σπίτι. Έκει στην είσοδο με τις κολόνιτσες, έδημάτιζε ένας άνθρωπος ψηλός, μαυροφόρος, σοβαρός. Ποιός να ήταν; Σε λίγο, στη βεράντα, από πάνω, παρουσιάσθηκε και μια άλλη μορφή, κατάλευκη αυτή κι' όραιότατη. Ήταν κορίτσι; ήταν άγγελος; Ο Φίλιππος δεν θα μπορούσε να πη... Μιά μαύρη βγήκε αντίθετα να την απαντήσει, και της έπρόσφερε ένα μπουκέτο από άσπρα λουλούδια με άσπρες κορδέλλες. Το κορίτσι τού πήρε χαμογελώντας γλυκά, κι' έπειτα, με ήρεμο βήμα, κατέβηκε τ'ά σκαλιά της βεράντας, ακολουθούμενο από τη μαύρη κι' από ένα μεγάλο σκύλο.

Όταν έφτασε κοντά στο σοβαρό κύριο, σταμάτησε. Εκείνος τότε παραμέρισε τον πέπλο που μισοσκέπαζε τ'ά πρόσωπο της μικρής άσπροφόρας, και την έπληξε στο μέτωπο με τρυφερότητα... Τότε η μικρή πομπή διευθύνθηκε προς την καγγελοπόρτα. Η άσπροφόρα περπατούσε έλαφρά στην άμμοστρωμένη δειροστοιχία. Κι' ο Φίλιππος την έβλεπε έκστατικός. Όρισμένως δεν ήταν θνητή ή κόρη εκείνη! Ήταν πνεύμα, μορφή άλλου κόσμου, άγγελος τού Παράδεισου... Ονεϊρευόταν τάχα, ή μή είχε πεθάνει, κι' ήταν όπτασία της αιωνιότητας αυτή που τού παρουσιαζόταν τώρα; Αλλά για

στάσου! Η άσπροφόρα δεν ήταν ή Δέα, κι' ή μαύρη που τή συντρόφευε δεν ήταν ή Κελίνα; Μά ναί, γι' αυτό δεν μπορούσε πιά ν'αμφιβάλλη. Η Δέα κι' ή Κελίνα, να τες! Όσοι είχαν πεθάνει κι' αυτές οι δυο, και βρισκούνταν τώρα στον Παράδεισο!

«Ω, να κι' ο Χόμος!... Ο μεγάλος σκύλος που έχουν μαζί τους, δεν είναι ο γηραιός και πιστός Χόμος της Δέας;... Άχ, άς ήταν δυνατό να τις κάμη να τον ιδούν και να τον γνωρίσουν! Άς μπορούσε να τις άγγίξη και να πη: «Νά με κι' εγώ! Είμαι ο Φίλιππος!»

Κι' άκούει τ'ό τρίξιμο τ'ά κλειδιού... Η καγγελοπόρτα άνοιγει στενάζοντας... Και μια φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση, ανακράζει:

— Δέα! Κελίνα!.. Σάν από μακριά, από πολύ μακριά, τ'ά παιδί άκούει τώρα τις λέξεις:

— Είναι ο Φίλιππος!... ο Φίλιππος!

Απλώνει μπροστά τ'άδυνατισμένα χέρια του, και τ'ά άσθενικό σώμα του σφίγγεται άμέσως από δυο γερά μπράτσα. Ο Φίλιππος δρίσκαται τώρα μέσα στη θερμή, τη γεμάτη στοργή άγκαλιά της Κελίνας, ενώ ένα τρυφερό χεράκι πιάνει άπαλά τ'ά δικό του κι' ή ίδια γλυκειά φωνούλα ξαναλέει: — Είναι ο Φίλιππος!... ο Φίλιππος!

Αισθάνεται τότε να τον σηκώνουν, να τον μεταφέρουν, να τον κουβαλούν — πού; κι' αυτός δεν ξέρει — μέσα στη ζέστη, τη στοργική, έκείνη άγκαλιά, ενώ τον ναουρίζει ο ψίθυρος τ'ών φύλλων και τ'ά τραγούδι τ'ών πουλιών...

ΑΔ.

Στο σπιτάκι της θείας-Αντωνίας.

Ναι, ή Δέα ήταν ή λευκή όπτασία. Πήγαινε στην εκκλησιά να πρωτακοινωνή — γι' αυτό, κατά τ'ά θρησκευτικά έθιμα τ'ών καθολικών, φορούσε και πέπλο — κι' όταν είδε, απέξω από την καγγελοπόρτα, τ'ά χλωμό, άδύνατο και τόσο κακον-

τιμένο παιδί, δεν εγνώρισε τον παιδικό της φίλο. Την τελευταία φορά που τον είχε ιδεί, ο Φίλιππος ήταν ντυμένος σαν άρχοντόπουλο, κι' έτσι ενόμιζε πως θάταν ακόμα, κι' έτσι περίμενε πάντα να τον ξαναϊδεί. Και να τον ξαναβλέπη σε τέτοια κατάσταση, ώστε μόλις και μετά βίας να κατορθώση να τον μαντέψη, όταν τ'ά άκουσε να φωνάζει: «Δέα, Κελίνα!»; Αδιάφορο! και φτωχό και δυστυχισμένο, τ'ό ίδιο τον άγαπούσε, κι' ίσως μάλιστα περισσότερο. Έτρεξε κοντά του, και τή

«— Δέα! Κελίνα!... (Σελ. 343, στ. α').

στιγμή που ή Κελίνα τον σήκωνε στην άγκαλιά της, ή Δέα, με κίνδυνο να λερώση τ'ά κάτασπρα που φορούσε, έθλιψε τ'ά κεφάλι του στο στήθος της, τ'ά χείδεψε τ'άχτένιστα μαλλιά, και πρώτα τ'ά δάκρυά της έβρεξαν τ'ά φλογισμένο του μέτωπο καθώς τον κουβαλούσαν στο σπιτάκι της θείας-Αντωνίας.

Γιατί αυτό όπρηξε ακόμα δπως τ'ά είχε άφησει ο Φίλιππος. Η Δέα είχε παρακαλέσει τ'ά θεό της, που ξανάχτισε τή βίλλα Δετράβα, για να κατοικήση σ'αυτήν ο άδελφός του με τήν κόρη του — ο καλλιτέχνης με κανένα τρόπο δεν θέλησε να γυρίση στη Γαλλία —

να διατηρήση τ'ά σπιτάκι όπου κατοικούσε ή θεία-Αντωνία, για να τ'ά ξαναβρή ο Φίλιππος όταν θα γύριζε. Έτσι, όταν ο μικρός συνήλθε από τή λιποθυμία κι' άνοιξε τ'ά μάτια του, βρέθηκε στο ίδιο εκείνο κρεββατάκι, τάγαπημένο και καλοθύμητο, όπου είχε κοιμηθεί τόσα ευτυχισμένα χρόνια... Η Κελίνα ήταν σκυμμένη από πάνω του, και ή Δέα τού έτριβε άπαλά τ'ά χέρια.

— Είν' εδώ κι' ο Αίλυβελ; ρώτησε σε λίγο.

— Άχ, κόριε Φίλιππε! έκαμε στενάζοντας ή Κελίνα. Καντέεις ένας χρόνος που έχω να ιδώ τ'ά παιδάκι μου... Πάει, χάθηκε!... Ποιός ξέρει μή μου πέθανε, μή μου πνίγηκε...

— Όχι! όχι! φώναξε ο Φίλιππος βάζοντας δλη του τήν δύναμη. Δεν πέθανε, δεν πνίγηκε, είν' εδώ στη Νέα Όρλεάνη! Μαζί ήρθαμε!

Και με κομμένη φωνή, όσο πιο σύντομα μπορούσε, διηγήθηκε τ'ά ταξίδι τους από τή Νέα Όρρη.

Η καίμενη ή Κελίνα έκλαιγε και γελούσε. Είχε βάλει και μαυρά, νομίζοντας πως ο γίόγκας της πέθανε, και νάκούη τώρα πως ήταν ζωντανός και γυρισμένος κοντά της! Τί καλά! Έτσι συμπληρώνόταν ή εύτυχία της καλής μάυρης, που είχε άφησει τ'ά

«εμπόριο», γιατί ο κ. Δετράβας τήν είχε παρακαλέσει να πάη να μείνη με τήν αγαπημένη της Δέα, να τήν προσέχη και να τήν περιποιηται, όχι πιά σαν υπηρέτρια αλλά σ'ά μητέρα...

Καθώς τάλεξαν αυτά, να κι' ο Αίλυβελ με τ'ά Χόμο. «Με τή φωνή» που λένε...

— Μπρέ! πώς ήξερες πως θ'ά μ'άς έβρισκες εδώ;

— Ο σκύλος με γνώρισε, καθώς περνούσα απέξω... πήγαινα στην Παναγία να βρω τ'όν κ. Φίλιππο... και μ' έμπασε.

Η Κελίνα τ'όν άγκάλιασε, κι' ενώ εκείνος τραβιόταν, με τή βεβαιότητα

πως θα τον έδερνε κατά την παλιά της συνήθεια, ή μητέρα, γελώντας πάντα και κλαίγοντας, άρχισε να τον σφιγγει με στοργή και να τον γεμίζει φιλιά. Ο Αίλυβελ συγκινήθηκε. Και τόσο πολύ, ώστε της ή προσέθηκε, εκεί μπροστά σ' έλους, να μην της ξαναφύγει ποτέ.

— Τό μετάνοιωσες λοιπόν ;
— Μα ύστερ' από τόσα που είδα κι' έπαθα.

— Και δεν θα τό ξανασκάσεις ;
— Α, μπά ! Έπειτα με ζαλίζει κι' ή θάλασσα, και τό ταξίδι με τό πόδια είναι τόσο κουραστικό !

Τελοςπάντων, ή μετάνοια του Αίλυβελ φαινόταν δέσπαιη, όχι λόγια. Θάμνε για πάντα κοντά στη μητέρα του, θά κατοικούσε κι' αυτός στη βίλλα Δετράβα, και θά γινόταν ένας καλός όπλητής, άφοσιωμένος στη Δέα, που κι' αυτή τον θεωρούσε σαν ήρωα, άφύτου έμαθε τι είχε κάνει στο ταξίδι γι' αγάπη του Φίλιππου.

Στό μεταξύ ήρθε κι' ό γιατρός που είχαν φωνάξει, εξέτασε τον μικρό άρρωστο με προσοχή, κι' είπε πως δεν είχε τίποτα τό σοβαρό. Μόνο εξαντλημένος ήταν, αλλά με την περιποίηση θά συνέρχεται και θά δυνάμωνα γρήγορα. Όλοι ήσύχασαν—μ' αυτά τό λόγια, και τότε μόνο αποφάσισε κι' ή Δέα να πάη στην εκκλησιά. Άλλως τε

λάη—και πήγαινε στο σπιτάκι να βλέπει τον μικρό άρρωστο, που ήξερε πόσο καλός και χρήσιμος είχε φανεί άλλοτε στην κόρη του.

— Όστόσο, ό Φίλιππος δεν δυνάμωνα όσο γρήγορα περίμεναν. Η έξάντλησή του ήταν μεγάλη. ήθελε να κοιμάται όλοένα, συχνά του έμπαινε και πυρετός. Παραμιλούσε τότε άδιόκοπα, και τό όνόματα των Ένσορτ, της λαίδης, του Βισέτου ξαναγύριζαν κάθε τόσο σ' αυτά τό παραμιλήτά.

Μιά μέρα, άνοίγοντας τό μάτια, είδε τον πάτερ—Ίωσήφ σκυμμένο άπάνω του. Α, τί χαρά ! Με τάδυνα-

«Μιά μέρα, άνοίγοντας τό μάτια, είδε τον πάτερ—Ίωσήφ...» (Σελ. 844, στ. β').

τα χέρια του ό μικρός άρρωστος αγκάλιασε τό λαιμό του γέρου του φίλου.
— Παιδί μου, έλεγε κλαίγοντας ό πάτερ—Ίωσήφ, παιδάκι μου ! Και τό έχάιδευσε τρυφερά τό χλωμά μάγουλα και τό ξέθωρα κάπως μαλλιά. Όταν πέρασε ή πρώτη συγκίνηση κι' ό Φίλιππος μπόρεσε να μιλήσει, είπε :
— Ω, πάτερ—Ίωσήφ, να ξέρετε πόσο λυπήθηκα ! Η καιμένη ή Χιονού... πέθανε στο ταξίδι από τό κρύο... Τήν κουκούλωσα με τή ζακέττα μου, μα δεν ξαναζωντάνεψε. Ό Αίλυβελ κι' εγώ τήν εθάψαμε στη ρίζα ενός δέντρου και βάλαμε μια πέτρα πάνω στον τάφο...

— Εγνοια σου, παιδάκι μου, μην πικραίνεσαι τώρα για τότο πράγμα, άποκριθήκε ό αγαθός παπάς, σκουπίζοντας τό μάτια του και χαμογελώντας. Η Χιονού πέθανε—έπειτα ; έδώ πεθαίνουν κι' άνθρωποι.

— Τέλλα όμως σας τό έφερα όλα, κι' είναι πολύ καλά ! Νά, εκεί κοντά στο παράθυρο...
— Ναι, παιδί μου, τό είδα. Κι' είναι πραγματικώς μια χαρά ! Τά περιποιήθηκε καλύτερα κι' από μένα τον ίδιο. Είσαι λαμπρό παιδί... Άλλ' ός τάφήσουμε τώρα αυτά ; έχω να σοδ πώ άλλα, σπουδαιότερα.

— Άλήθεια, Αίδεια—μώτατε, πριν φύγετε... θυμούμαι... ήθελα να σας κάμω μια έρώτηση, μα δεν πρόφτασα. ήθελα να σας ρωτήσω για τους γονείς μου. Η καιμένη ή θεία...
— Μα ναί, παιδί μου. Ίσα—Ίσα για τους γονείς σου θέλω κι' εγώ να σοδ μιλήσω τώρα... Κάθησε λοιπόν ήσυχα κι' άκουσε με προσοχή αυτά που θά σοδ πώ.
Κι' έδώ ό πάτερ—Ίωσήφ αποκάλυψε στο Φίλιππο τό μυστικό της γέννησής του. Ήταν Ένσορτ κι' αυτός σαν τους θετούς του γονείς. γιος του αξιωματικού Φίλιππου Ένσορτ, και κληρονόμος μιας πολύ μεγάλης περιουσίας... Στην αρχή, τό παιδί άκουγε τή διήγησή, με προσοχή βέβαια, με περιέργεια αν θέλετε,

αλλά και με απάθεια, σχεδόν με άδιαφορία. Μόλις όμως άκουσε τό όνομα «Ένσορτ», ζωήρεψε, έξεγέρθηκε, ξέσπασε :

— Όχι, όχι ! Δεν θέλω να λέγομαι Ένσορτ, δεν θέλω να έχω τόνομά τους, ούτε τό λεφτά τους ! Ας τό πάρη ή Δουκία κι' ό μπεμπές ! Έμένα δεν μου χρειάζονται. Έπροσπάθησα να είμαι ό Φίλιππος Ένσορτ, έπροσπάθησα να τους αγαπήσω και να τους κάμω να μάγνησουν, αλλά δεν τό κατόρθωσα. Άκουσα με ταυτιά μου τή λαίδη Ένσορτ να λέη πως είμαι κακό παιδί και δεν μάγαπώ.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ—ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ... 1897

Αγαπητοί μου,

ΩΣ αυτό : Από ποδ κι' ως ποδ ; Νά σας τό εξήγησω : Ό α' Όρφάνος της Νέας Όρλάνης ε' πρώτο ό δημοσιεύθηκε στη «Διάπλαισι», στον Τόμο του 1896. Προχθές λοιπόν, καθώς διασκεύαζα τήν τελευταία συνέχεια του μυθιστορήματος, στο τελευταίο φυλλάδιο του Τόμου εκείνου, τό μάτια μου έπεσαν σ' ένα χτυπητό τίτλο «Τά νέα του 1897», που φιγουράριζε στην αντικρουή σελίδα. Όπως κάθε χρόνο, ή Διάπλαισι, μ' ένα μεγάλο της γράμμα, άνήγγελλε στα τότε Διαπλαισιόπουλα τί θάκανε και τί θά δημοσίευε τον έπόμενο. Για να θυμηθώ λίγο τό παλιά, τά έξαχάμενα, εδιάβασα κι' αυτό τό γράμμα. Και ξαναθυμήθηκα τόσο πολλά—άλλα όμοια με τό σημερινό, άλλα διαφορετικά ή κι' αντίθετα, κι' όλα τόσο περίεργα, τόσο ενδιαφέροντα, τόσο συγκινητικά, αν θέλετε—ώστε είπα μέσα μου πως και σεις έρχατε μια ευχαρίστηση, αν διαβάσατε, αν μαθαίνατε σήμερα τά παμπάλαια αυτά διαπλαισιόκα Νέα. Τό κάτω—κάτω είναι από τήν Ιστορία του περιοδικού σας, κι' ετι είναι από τήν Ιστορία αυτή δεν μπορεί παρά να σας ενδιαφέρει.

Στήν αρχή, ή Διάπλαισι χαιρείται και περηφανεύεται που κατόρθωσε να εκπληρώση όλες τίς υποσχέσεις που είχε δώσει με τό περισό της γράμμα, και πρώτα—πρώτα να εκδοθή με τάξη και ακρίβεια—πράγμα, φαίνεται, που δεν τό κατόρθωσε άλλοτε, όπως καλήώρα—να συμπληρώση ένα τόμο από πενήνταφυλλάδια έξών τό τέσσερα διπλά, και να πραγματοποιηθή κάθε «βελτίωσιν και πρόοδον» (κι' ή κυριώτερη ήταν οι «Κυριακές» που ακριβώς τό 1896—έγκαινιάσθησαν). Α, τί διαφορετική που είναι ή αρχή του φετεινού γράμματός της ! Αντί να χαιρείται, λυπάται που δεν κατόρθωσε να εκδώση τό φυλλάδιό της σωστά, κι' αντί να περηφανεύεται για πρόοδους, βελτιώσεις και καινοτομίες, δικαιολογείται πού τάνυτέρβλητα έμπόδια δεν της επέτρεψαν ούτε καν μια στοιχειώδη τάξη κι' ακρίβεια στην έκδοσή της. Άλλά τί να

γίνη ; Βεβαίωτατα που ή καιμένη ή Διάπλαισι δεν φταίει για τίποτα. Άπεναντίας μου φαίνεται και πολύ άξέπαινη, που αγωνίσθηκε κατά των έμποδίων και κατόρθωσε, μ' όλα αυτά, να επιζήση τουλάχιστο—πράγμα που άλλα περιοδικά δεν τό κατόρθωσαν. Δεν συμφωνείτε ;

Κι' ή Διάπλαισι του 1896 εξακολουθεί ; «Αν σας είπω τώρα δυνάμει τίνος έγινεν αυτό τό θαύμα, δεν θά τό πιστεύσετε ίσως. Και όμως, ή μόνη αλήθεια είναι ότι ή βελτίωσίν μου όφείλεται κυρίως εις τό μέτρον τό όποιον έλαβα, να μη δέχωμαι συνδρομητάς άνευ προσληρωμής. Διά τότο θά τό εφαρμόσω με τήν ίδίαν αυστηρότητα και κατά τό 1897. Κι' αφού έχω τόσον εδεργητικά αποτελέσματα, πιστεύω ότι δεν θά δυσαρεστηθή κανείς. Είναι, βλέπετε, προς τό συμφέρον όλων σας». Άλλά, κατά περίεργη σύμπτωση, κι' ή Διάπλαισι του 1942 άνήγγειλε με τό προχθεσινό της γράμμα, πως θά διακόψη τήν αποστολή του φύλλου σ' όσους δεν θά έχουν προσληρώσει τήν Α' Τριμηρία του 1943. Η διαφορά είναι πως τό μέτρο τότο τό παίρνει όχι για να πραγματοποιηθή, καμιά μεγάλη βελτίωση και πρόοδος—γίνονται σήμερα τότο πράγματα ; —παρά γιατί τό χαρτί της είναι περιορισμένο, και τίς 5000 φυλλάδια που θά μπορη να τυπώνη καθ' έβδομάδα, πρέπει να τά παίρνουν προσληρωμένοι μόνο συνδρομητάί, που αν ύπερβούν αυτά τον αριθμό—και θά τον ύπερβούν ασφαλώς με τήν εφειτηνή έκτακτη κίνηση—ή έγγραφη ή σταματήση. Τι θλιβερό, αλήθεια, για τή Διάπλαισι και για μάς όλους, όταν θάναγκασθούμε να διώχνουμε παιδιά που μάς θέλουν, που μάς αγαπούν, που θά πληρώσαν όσα—όσα για να μάς έχουν ! Άλλ' αφού δεν όπάρχει χαρτί ; Η εδτυχισμένη Διάπλαισι του 1896 μπορούσε να τυπώνη όσα φυλλάδια ήθελε για τους συνδρομητές της, και να φυλάη ακόμη και μερικές χιλιάδες για Τόμους.

Και τό γράμμα της εξακολουθεί : «Ήσαν ώρατα τά φυλλάδιά μου του 1896 ; τά φυλλάδια του 1897 θά είναι ακόμη ώραιότερα. Ήσαν ώρατα τό μυθιστορήματά μου του 1896 ; τά μυθιστορήματα του 1897 θά είναι ακόμη ώραιότερα». Και προαναγγέλλει δύο πραγματικώς έξοχα : τον «Ανδλουθο του Μεγάλου Ναπολέοντος» και τήν «Ασπρούλα», τό πρώτο Ιστορία ενός έξαιρετικού παιδιού, και τό δεύτερο μιας έξαιρετικής... γιδούλας. «Ε, όσο γι' αυτό, ή

Διάπλαισι του 1942 μπορεί να μη ζηλεύη. Κι' αυτή προανήγγειλε για τό 1942 δύο μυθιστορήματα, πολύ άνώτερα από τά φετεινά. Μόνο μια μεγάλη καινοτομία σαν εκείνη που προαγγέλλει ή παλιά Διάπλαισι, δέ θάταν σε θέση να τήν κάμη ή σημερινή Διάπλαισι, ή πολεμική. Και ξέρετε ποιά είναι ; τά «Μικρά Μυστικά», τίποτα λιγώτερο ! Πραγματικώς, τά «τετραδιάκια» αυτά φάνηκαν για πρώτη φορά τό 1897. αφού όλο τό 1896 τά ρεκλαμάρει με τους έξυπνότετους «Ρεμβασμούς» του ό Άνανίας—πως ήθελα να τους διάβαζαν όσοι γράφουν παιχιδιάρικα κομμάτια με ψευδώνυμα, για να δλεπαν τί τελειότητα επιδέχεται κι' αυτό τό είδος—κι' έξήγγησε ή Διάπλαισι στο γράμμα της τί είναι, πως ανταλλάσσονται και σε τί χρησιμεύουν.

Όλ' αυτά ξαναθυμήθηκα διαβάζοντας τά Νέα του 1897. Ένα μέρος, καθώς σας είπα, από τήν Ιστορία του περιοδικού, και πολύ σπουδαίο γιατί ίσα—ίσα εκείνα τά δύο χρόνια, 1896—97, έγιναν οι πιο μεγάλες καινοτομίες που τό αναμόρφωσαν. Ας προσθέσω πως τότε άρχισαν κι' οι «Αθηναϊκές Έπιστολές», που εξακολουθούν 46 τώρα χρόνια, και που αυτή που σας έγραφα σήμερα—ποιός να μου πλεγε όταν έγραφα τήν πρώτη !—είναι τουλάχιστο ή διαχιλιεστή...

Σας αποδέχομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΠΟΥΡΕΤΑΚΙ

Στό τζάμι ήρθε ένα σπουργιτάκι. Σπρωγμένο από τον κρύο βοριά. Καλέ, ένα τόσο—δύ μικράκι Παλεύει με τ' άγρια στοιχεία ;

Με πούπουλο άνασηκωμένο Από τό κρύο, τό «τόσο—δα» Στής ζωής τήν πάλη ήταν δοσμένο Όλο παλμούς, όλο καρδιά !

Μας είδε από τό τζάμι, λέω, Στή ζέστα μας, στην άρχονιά, Κατάκοπο και πειναλέο, Κι' όστόσο πέτοξε μακρυνά !

Μ' άκόμα εγώ να φτερουγίζη Τό βλέπω και δεν τό ξεχνά Ό Άγιος βοριάς όσο σφυρίζει Με άκαταμά στον ούρανό.

Ναι, τά πουλάκια δέ φοβούνται Τους άνεμους και τό στοιχιά — Τ' άθώα πουλάκια—όσο φοβούνται —Άχ ! τήν άνθρώπινη άπονιά !

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

14.

Η προκήρυξη αυτή έκανε σ' όλους την καλύτερη εντύπωση, κι ένθουσιασμένοι ζητωκραύγαζαν και πολυχρόνιζαν τον καινούργιο τους σουλτάνο, 'Ηλία τον Πρώτο.

Για κάμποσο καιρό—ήμερες, εβδομάδες, μήνες, δεν βάζερα ούτε ο ίδιος— ο 'Ηλίας Πρώτος έζησε στο παλάτι ήσυχα κι εύτυχισμένα. Μα και τί δεν είχε στο παραμυθένιο εκείνο παλάτι! Κι η δουλειά λίγη. Μπορούσε και να σαχατεύη όσο ήθελε ο 'Ηλίας ο Πρώτος. Τα ύπουργικά συμβούλια ήταν βέβαια καθημερινά μ' άμα συζητούσαν δυο-τρεις υποθέσεις του Κράτους, ο σουλτάνος έλεγε στους ύπουργούς του: «Κύριοι, ζαλίστηκα, σας παρακαλώ να βάλουμε». Κι άνεβαλλαν.

Ο άλλος σουλτάνος, που ειχ' εκθρονισθή και πάσει τα βουνά, δεν άκουγόταν. Ψιθύριζαν, αλήθεια, πως ειχε πολλούς πιστούς οπαδούς, που τον άκολουθήσαν και θα τον βοηθούσαν μια μέρα να ξαναπάρη το θρόνο, μα ο 'Ηλίας ο Πρώτος δεν άνησυχούσε. Ειχε πεποιθήση στη φρουρά του, στους σωματοφύλακές του, που μάλιστα τους ειχε ντύσει κι οπλίσει με τέτοιο τρόπο, που έπιανε φόβος και τρόμος όποιον τους έβλεπε. Ποιός θα τολμούσε να τ' άβλει με τέτοια θηρία; 'Α, ο 'Ηλίας Πρώτος ήταν έξασφαλισμένος.

15.

Κι όμως δεν ήταν. Μια μέρα, άξαφνα, ο 'Αρουν-άλ-Ρασή με τους οπαδούς του κατέβηκε στην πόλη.

Κι άμέσως, λέει, πήγαν με το μέρος του, ενάντια στον 'Ηλία Πρώτο, κι οι πιο πιστοί του φύλακες. Γιατί στο παλάτι, λέει, ειχαν γεννηθεί πολλά παράπονα, πολλές δυσαρέσκειες, κι οι μεγάλοι παλατιανοί ήταν μετανοημένοι που έδιωξαν το σουλτάνο τους για να βάλουν στο θρόνο έναν ξένο. Αυτό, λέει, έμαθε στο λημέρι του κι ο Ρασή και ξεθαρρεύθηκε να κατεβή στην πόλη για να ξεσηκώσει το λαό.

Δεν έχρειάστηκε πολύ. Οι μεγάλοι παλατιανοί πήραν με το μέρος τους και τους μικρούς. Και το πρωί εκείνο, ενώ ο κύρ-Ηλίας κοιμόταν άκόμα άμεγρώμενος, μπήκαν στην κάμαρά του δυο σωματοφύλακες—άπο κείνους τους φοβερούς— και του ειπαν να σηκωθεί και να φύγη άμέσως, γιατί ειχαν αποφασίσει να τον ξεθρονίσουν, κι αν έμενε, θα τον έπιαναν και θα τον εκότωναν. Πά, πά, φόβος που τον έπιανε τον κύρ-Ηλία! Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, πετάχθηκε στο δρόμο, κι άρχισε να τρέχει μ' όλη τη δύναμη των ποδιών του, να γλυτώση τοιλάχιστο τη ζωή του.

(Το τέλος στο έρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

—Θέλεις να πάρης την θέση της αβρίο; ειπε στο τέλος.

—Πώς μπορεί να γίνη αυτό; άπέρησε η Λαλά. Πρώτα απ' όλα δεν έχω φόρεμα.

—Και το δικό της; Σε μια ώρα μέσα γίνεται στο σώμα σου.

—Τα παπούτσια της θα μαυρουνταν στενά.

—Μπορείς να βάλης ένα πάτο.

—Μά γιατί; Είναι άπαιτηση του 'Αλχη να μείνη εδώ η Μαλάμω;

—'Ο κύριός μου δεν ξέρει τίποτε, άπάντησε η Λαλά άλλοιωνοντας τη φωνή της. Και η Μαλάμω αν μείνη εδώ, αβρίο δεν θα τον ίδη. Θα τον έχω εγώ, άποκλειστικά δικό μου.

—Μα τί θέλεις να της κάνης;

—Τίποτε το κακό. Την άλλη μέρα θα παίζη πάκι μαζί σας. Πρέπει όμως να μου όρκισθής πως θα το κρατήσης μυστικό. Δεν θα το φανερώσης ποτέ και κανενός.

Η Λαλά στάθηκε διστακτική.

—'Όρκο δεν μπορώ να πάρω, ειπέ: Είναι κακό.

—'Όρατα, έκανε η Λαλά σηκίωγοντας τους ώμους. Τότε λοιπόν άς φορέση η Μαλάμω το όρατο μακρό φόρεμα, κι άς πάς εσύ με το κοντό φουστάνάκι, σαν μπεμπέκα.

Φρικτή πάλη γινόταν μέσα στην φυγή της Λαλάς. 'Ο μεγαλύτερός της πόθος ήταν να φορέση κι' αυτή μακρό φουστάνι.

—Και η Μαλάμω άκόμη δεν πολυήθελε να πάη, μουρμούρισε με τρεμάμενη φωνή, σαν να ήθελε να δικαιολογηθής στον ίδιο τον εαυτό της, ειπε πως δεν της άρρασει. Λέγε μου όμως, Λαλά, δεν θα μάθη κανείς τίποτε;

—Στόν τόπο μου προτιμά κανείς να πεθάνη παρά να φανερώση ένα μυστικό. 'Όρκίζομαι πως κανείς δεν θα το μάθη. 'Αλλά να όρκισθής και σύ. Σήκωσε ψηλά τα χέρια σου.

Η Λαλά σήκωσε τα χέρια της ψηλά και έπανελάβε μια-μια τρεις άκατάληπτες και δυσκολοπρόφρατες λέξεις που της διαγόρευσε η 'Ινδή. 'Υστερα η Λαλά χαμογέλασε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο και ειπέ:

—Οι θεοί του τόπου μου θα σε προστατεύσουν. Σ' εσύ είσαι η όμορφότερη.

—'Όσο λίγο φιλάρεσχη κι' αν ήταν η Μαλάμω, όταν άνέβηκε άπάνω στην κάμαρά της και ειδε άπλωμένο

έπάνω σε μια πολυθρόνα το αϊθέριο άσπρο φόρεμα, και μέσα στο κουτί τους τα κομψά μεταξωτά παπούτσια, δεν μπόρεσε να συγκρατήση το θαυμασμό της:

—'Ω, τί χαριτωμένα που είναι; φώναξε.

—'Απλωσε το χέρι της για να χαιδέψη το μπουκέτο με τ' άνθάκια που έμοιαζαν σαν άλγηθινά, όταν άντίκρουσε την άδελφή της που θαύμαζε κι' αυτή το όρατο φουστάνάκι. Η Λαλά ήταν τόσο χλωμή και μελαγχολική, που η Μαλάμω την λυπήθηκε:

—'Ευχαριστως θα σου παραχωρήσω τη θέση μου, της ειπέ.

—'Αλήθεια; Έκανε η Λαλά. Δεν θα σε πειραξής;

—'Όχι, γιατί εγώ δεν θα κάνω διόλου φιγούρα, ενώ εσύ θα κάνης. 'Όστόσο είμαι βέβαιη ότι και εσύ θα διασκεδάσης πολύ.

—Μπ'ά! Με κοντό φουστάνι που θα φαίνουμαι σαν μπεμπέκα!

—Καθόλου! Το ρόζ σου το φόρεμα, σου πάει πολύ όρατα. 'Ελα τώρα, άς πέρσουμε να κοιμηθούμε. Δεν ξέρω τί έχω, αλλά αισθάνομαι σαν λίγο άδιάθετη άπόψε.

Τα δυο κορίτσια έπεσαν να κοιμηθούν, μα της Μαλάμως ο ύπνος ήταν πολύ ταραχμένος. 'Όλο γλυκά έδλεπε έμπρός της, και ειχαν ελα άπαίσια μορφή και γεύση. Τό πρωί, όταν η μαμά μπήκε στην κάμαρα, βρήκε τη μεγάλη της κόρη άνακαθισμένη στο κρεβάτι, κατακίτρινη και με μελανούς κύκλους στα μάτια. Κατά τα φαινόμενα δεν ήταν παρά μια άπλη βαρυστομαχία, «που θα περνούσε μ' ένα χαμομηλάκι» ως τις δέκα όμως δεν ειχε περάσει και τότε έγινε φανερό πως ήταν άδύνατο να πάη η Μαλάμω στο γάμο.

Και τώρα; Τι θα γινόταν; Πώς μπορούσαν ν' άφήσουν τη νύφη χωρίς συνοδό; Η Μαλάμω ήταν τόσο άδιάθετη, ώστε δεν τολμούσαν να συζητήσουν μπροστά της, ωστόσο σε μια στιγμή, σήκωσε το άναμαλλιασμένο κεφαλάκι της άπο το μαξιλάρι και ειπέ:

—Μαμά, να πάη η Λαλά στη θέση μου.

—Μά, παιδί μου, δεν έχει φόρεμα.

—'Αμα της το στενέψετε, το δικό μου θα της έρχεται όρατα. 'Εγώ το έλεγα άπο πριν, πως θα ήταν καλύτερο να πάη η Λαλά.

Κι όμως η Λαλά, για μεγάλη εκπλήξη όλων, άντι να χαρή που έκληρωνόταν η επιθυμία της, άναλόθηκε σε δάκρυα.

—'Όχι, δεν θέλω εγώ να πάρω τη θέση της! Δεν πάω στο γάμο τώρα που είναι τόσο άρρωστη η Μαλάμω.

—Θά κάτω εδώ, να της κρατήσω συντροφιά.

—Δεν έχει παρά μια άπλη βαρυστομαχία, ειπέ η μαμά, κι' ως

«Τα παιδιά χόρευαν και διασκεδάσαν» (Σελ. 847, στ. γ')

αβρίο θα της έχη περάσει. Μια και η ίδια η άδελφή σου στο προτείνει, να δεχθής γιατί άλλωθς θα χαλάση η συνοδεία της νύφης. 'Ελα να δοκιμάσης το φόρεμα.

Η Μαλάμω ήταν άκόμη πολύ άρρωστη για να λυπηθής που δεν θα πήγαινε στο γάμο. Κι' όταν ειδε τη Λαλά ντυμένη κι' έτοιμη, με το μακρό φόρεμα, που η κυρία 'Αγγελίδη

«Αν πατήσης τον όρκο σου, θα πάθης κακό!» (Σελ. 848, στ. α')

ειχε φέρει στο σώμα της, με τα μεταξωτά παπούτσια και το άσπρο μπουκετάκι, σήκωσε το κεφάλι της και ειπέ: —Τι όμορφη που είσαι Λαλά! Πώς σου πάει το φόρεμα όρατα! Πάρε και το μαργαριταράκι μου να βάλης στο λαιμό σου.

Της Λαλάς της ήρθε να φιλήση την άδελφή της, αλλά δεν έτόλμησε να το κάνη. Ψιθύρισε μόνο:

—Δεν στενεχωριέσαι που θα πάω άνει για σένα; Είσαι πολύ καλή, Μαλάμω...

Η Μαλάμω χαμογέλασε άδύνατα.

Όταν όμως βλε η οικογένεια έφυγε για το γάμο, άφίνοντάς την στα χέρια της πιστής Ζαμπέττας, έχωσε το κεφάλι της στα μαξιλάρια της κι' έκλαψε.

Η Λαλά τουλάχιστο διασκεδάσε: 'Όχι. Κι' όμως ήταν όμορφη και χαριτωμένη σαν κουκλίτσα κι' όλος ο κόσμος την ειχε θαυμάσει.

Μετά το μυστήριο, οι καλεσμένοι κάθησαν σ' ένα πλουσιόπαροχο τραπέζι, κι' ύστερα χόρεψαν στην τράπεζα της βίλλας. Τα παιδιά διασκεδάσαν με την καρδιά τους, αλλά άπο της Λαλάς το μυαλό δεν έβγαине η έμμομη ιδέα: 'Η Λαλά έκανε την Μαλάμω ν' άρρωστηθή. 'Ισως να χειροτερέψη.

Ίσως πεθάνη κι' εγώ δεν θα μπορέσω να πώ τίποτε, γιατί όρκιστήκα να το κρατήσω μυστικό.

Κι' ατή η σκέψη της έκανε τόσο κακό, ώστε πήγε να βρη τη μητέρα της για να της ζητήση να γυρίσουν σπίτι. Η κυρία 'Αγγελίδη όμως ειχε φύγει άπο ώρα για να μη λείψη άπο το άρρωστο παιδί της, και έτσι η Λαλά άναγκάστηκε να περιμένη τ' άδέρφια της, που δεν βιάζονταν καθόλου να έγκαταλείψουν την όρατα γιορτή.

Τό βράδυ, μόλις γύρισε στο σπίτι, άνέβηκε τρέχοντας στην άδελφή της. Η Μαλάμω ήταν άνακαθισμένη στο κρεβάτι της και κρατούσε τη Νεράιδα της στην άγκαλιά της.

—Είμαι έντελως καλά άπόψε, ειπέ. Θέλω να τ' άπης όλα, δίχως να μου μιλήσης όμως για τα γλυκά που έφαγες. Δεν θέλω ούτε καν ν' άκούσω για γλυκά. Γιατί με κοιτάζεις έτσι;

—Γιατί φοβήθηκα μήπως πεθάνης.

—Δεν πεθαίνει κανείς άπο μια άπλη βαρυστομαχία. Μόνο που ειχα την άτυχία να την πάθω σήμερα, ενώ χθές ήμουν τόσο καλά. Δεν πειράζει όμως, γιατί έτσι έφόρεσες εσύ το όρατο μακρό φόρεμα κι' έκανες μεγαλύτερη φιγούρα. 'Ελα λοιπόν τώρα, λέγε μου.

Και τότε η Λαλά κάθησε στα πόδια της άδελφής της και, βγάζοντας τα κουραστικά μεταξωτά παπούτσια της, άρχισε να της λέη πως πέρασε στο γάμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Τό άλλο πρωί η Λαλά επαιζε στον κήπο με το τόπι της. Κάθε φόβος της σχετικά με την άδελφή της ειχε περάσει, γιατί η Μαλάμω ειχε ξυπνήσει πρόσχαρη κι' ευδιάθετη κι' ειχε ζητήσει να πάη και να σηκωθής. 'Εξαφνα κάποιος άρπαξε το τό-

πι της στον άερα, και πίσω από ένα θάμνο ξεπρόβαλε η Λαλά.

— Με τρώμαξες! Έκανε η μικρή κατοουριάζοντας. Άφησέ με να παίζω μόνη μου.

— Δίχως να πής ευχαριστώ στη Λαλά;

— Η Λιάνα κοκκίνησε.

— Και γιατί να πω ευχαριστώ;

— Για τή χθεσινή διασκέδαση. Ποιός σ' έκανε να φορέσης το μακρύ φουστάνι, τα πράσινα παπούτσια, τις μεταξωτές κάλτσες; Ποιός σε βοήθησε να κρατήσης έσύ την ούρά της νόψης και να φανής όμορφη και κομψή; Και γι' αυτά δεν άξιζω ούτε ένα ευχαριστώ;

— Η αδελφή μου άρρώστησε και πήρα τή θέση της, απάντησε ξερά η Λιάνα. Αυτό είναι όλο.

— Μπα; Έκανε κοροϊδευτικά η Λαλά. Παράξενη άρρώστεια να της τύχη τήν ήμέρα ακριβώς που ήταν να πάη στο γάμο. Έλα τώρα, μήν κάνης τήν έξυπνη. Με καταλαβαίνεις πολύ καλά.

— Τι έκανες στην αδελφή μου; Θα τά μαρτυρήσω όλα στη μαμά!

— Και ό όρκος σου; Πρόσεξε!

— Αν τόν πατήσης θα πάθης κακό!

— Η Λιάνα, που δεν ήταν και πολύ γενοναία, άρχισε να κλαίη.

— Δεν θα δεχθώ ποτέ να σε βοηθήσω να βλάψης τήν αδελφή μου.

— Δεν σου ζητώ τέτοιο πράγμα, Σου γυρεύω μόνο να με βοηθήσης να της παίζουμε μαζί μιά φάρσα, όπως λένε τ' αδερφιά σου. Πάρε τó βιβλίο όπου βρίσκει τις ιστορίες εκεινες του παλιού καιρού, που παίζει με τόν αφαντικό μου, και φέρε μου τες να τις κρύψω. Έτσι δεν θα μπορούν πιά να παίζουν τó κουτό παιχνίδι τους και ό κύριός μου θα βαρεθή τήν άνοήτη τήν αδελφή σου και θα γυρίση πίσω στη Λαλά του.

— Πήγαινε να τó φέρης τó βιβλίο. Τώρα άμείωσα.

— Η Λιάνα δεν τόλμησε να πη όχι.

— Η Ίνδη είχε καρφώσει τά μάτια της επάνω της σαν να τήν έμαγνήτιζε. Έστρεψε πρós τó σπίτι, πήρε τήν ώραία εικονογραφημένη «Παγκόσμιο Ιστορία» από τή βιβλιοθήκη ούλα του Άντωνή, και τήν έχωσε μέσα στη σακκούλα του εργοχείρου της. Τήν τύλιξε μέσα στη φαρδειά εσάρπα της, και δίχως να πη λέξη, απομακρύνθηκε με τó ελαστικό της βήμα.

— Η Μαλάμω, που έννοιωθε πιά έντελώς καλά τόν έαυτό της εκείνο τó πρωινό, μόλις κατέβηκε κάτω θέλησε να πάρη τήν Ιστορία για να ετοιμασθή για τόν άπογευματινό της

διάλογο με τόν Άλκη. Μή βρίσκοντάς τήν όμως στη συνειθισμένη της θέση, άρχισε να ρωτάη ένα-ένα τ' αδελφια της μήπως τήν πήραν εκείνα. Ο Άριστέιδης και ό Θέμης διαμαρτυρήθηκαν, ότι αυτοί καλοκαιριάτικα δεν καταπιάνονται με τέτοια σοβαρά βιβλία. Ο Άντωνής όμως, μόλις άκουσε πώς τó βιβλίο του χάθηκε, θύμωσε πολύ. Κατηγόρησε τήν αδελφή του γι' ακατάστατη, για τσκαπισούλα, στο τέλος παραπονέθηκε στους γονείς του και η καϊμένη η Μαλάμω άκουσε μιά δυνατή κατσάδα από τόν μπαμπά, δίχως να φταιη σε τίποτε.

— Τό άπογευμα με βαρεία καρδιά πήγε η Μαλάμω να συναντήση τόν Άλκη.

— Σου πέρασε ή βαρυστομαχία; τήν ρώτησε εκεινος. Με τήν ιδέα, φαίνεται μονάχα πώς θα έτρωγες πολλά γλυκά στομάχιασες.

— Άς είναι, σε λυπάμαι που έχασες τήν ώραία διασκέδαση. Κι' εγώ όμως δεν καλοπέρασα, γιατί η Λαλά δεν ξέρει να κάνη συντροφιά. Σήμερα όμως θα μ' αποζημιώσης. Τόν προετοίμασες τó ρόλο σου;

— Όχι, Άλκη. Τό βιβλίο χάθηκε.

— Ποιός τόχασε; Έσύ βέβαια! Θα σε τιμώρησαν πιστεύω.

— Με μάλωσαν μονάχα. Τό βιβλίο ήταν τού Άντωνή που έγινε έξωφρενών. Εγώ όμως είμαι βέβαιη πώς προχθές τó έβαλα στη θέση του. Θα μπορούσα να πάρω κανένα άλλο βιβλίο, μα ό Άντωνής μου απαγόρευσε να άγγίξω, ότι δήποτε δικό του, αλλιώς θα μου δώση ένα μπάτσο. Και χτυπάει δυνατά, ξέρεις!

— Τι να κάνω λοιπόν; Τό παραδέχομαι πώς είμαι άφηρημένη και ξεχασιάρα, μα προσπαθώ όσο μπορώ να διορθωθώ.

— Ο Άλκης άναστενάζει:

— Τι απλά που άναγνωρίζεις τά ελαττώματά σου; λέει στο τέλος. Εγώ θα προτιμούσα να με σκοτώσουν, παρά να με κάνουν να παραδεχθώ πώς έκαμα λάθος. Είσαι καλό κορίτσι, Μαλάμω, κι' είμαι βέβαιος πώς τó βιβλίο θα βρεθή. Άς κάνουμε τίποτε άλλο σήμερα, για να πε-

ράση ή ώρα. Άς παίζουμε ντόμιο, θέλεις, δίχως να βλέπω τά πιόνια τ' άναγνωρίζω με τήν άφή. Η Λαλά δεν κατάφερε να καταλάβη ως τώρα αυτό τó παιχνίδι, μέλο που της τó εξήγησα τρεις φορές. Άχ, πόσο έπληξα χθές δεν λέγεται. Να χαρής, Μαλάμω μου, μήν ξαναστομαχιάσης άλλη φορά.

— Όσο τó βιβλίο δεν ξαναδρέθηκε ούτε εκεινή τήν ήμέρα ούτε τήν επομένη. Η Μαλάμω όμως έπινοωσε κάθε τόσο κι' ένα καινούργιο διασκεδαστικό παιχνίδι, και ό Άλκης υπολόγιζε κάθε άπογευμα στη συντροφιά της και τήν περιμενε με άνυπομονησία. Τό κοριτσάκι τó πρόσεξε αυτό και φρόντιζε ώστε να βρίσκεται πάντα στην ώρα της κοντά στον νεαρό άρρωστο, μ' όλο που η ακρίβεια δεν ήταν από τά κυριώτερα προτερήματά της. Ένα άπογευμα όστόσο ό Άλκης τήν περιμενε μάταια. Η ώρα περνούσε κι' η Μαλάμω δεν έρχόταν.

— Παίζει με τó κουνέλι της και σ'ς έσχασε, είπέ η Λαλά με χαιρεκακία, ούτε και θάρρη πιά.

— Και όμως σε μισή ώρα η Μαλάμω φάνηκε, ξαναμμένη και λαχναριασμένη από τó τρέξιμο.

— Με συγχωρείς πολύ, Άλκη, είπε, αλλά δεν ήξερα τι ώρα είναι. Δεν ξέρω που βρίσκεται τó ρολογάκι μου. Τό έχασα απ' τó πρωί. Και ξέρεις πόσο τó αγαπούσα! Ηταν δωρο τού νονού και δούλευε τόσο ώραία!

— Ω, αν χαθή θα με τιμωρήσουν, τó ξέρω!

— Και πραγματικά τó ρολόγι δεν βρέθηκε και η Μαλάμω τιμωρήθηκε να στερηθή τó Χιονούλη της μιά βδομάδα. Τό κοριτσάκι πήρε κατάκαρδα τήν τιμωρία του αυτή και οι λυγμοί της συγκίνησαν άκόμη και τόν ψυχρό κι' έγωιστή Άλκη, που προσπαθήσε να τήν παρηγορήση και τήν έδωσε να τού περιγράψη τó ρολόγι με όλες τις λεπτομέρειες.

— Η μόνη από τήν οικογένεια που δεν άγανακτούσε με τήν άκαταστασία της Μαλάμωσ και δεν τήν κορόιδεσε για τήν άφηρημάδα της, ήταν η Λιάνα. Δεν είχε πάρει, βέβαια, αυτή ή ίδια τó ρολόγι, άλλ' ήξερε ποιός τó είχε ξεφανώσει, μέλο που δεν τολμούσε να τó φανερώση. Πόσο βαρύ όμως ήταν τó μυστικό!

— Τήν άλλη μέρα, ό Άλκης έπρεπε να πάη στην Αθήνα για να τόν εξετάση ό γιατρός, και η Μαλάμω χρησιμοποίησε τόν καιρό που είχε στη διάθεσή της για να φάξη σ' όλόκληρο τó σπίτι, μήπως βρη τó βιβλίο

και τó ρολόγι. Τό επόμενο άπογευμα ετοιμαζόταν ν' άναγγείλη τις μάταιες έρευνές της στον Άλκη, που είχε γυρίσει φαιδρότατος, ένθ ή Λαλά, ήταν πιά συγνή και πιά άγρια από κάθε άλλη, φορά. Μα πριν άνοιξη τó στόμα της, ό Άλκης της έδωσε ένα δεματάκι.

— Άνοιξέ τó και πές μου τί έχει μέσα.

— Η Μαλάμω ξετύλιξε τó τσιγαρόχαρτο, άνοιξε ένα κομψό κουτάκι και φώναξε κατάπληκτη:

— Ω, τó ρολογάκι μου! Πού τó βρήκες, Άλκη;

— Είναι τó ρολογάκι σου, αλλά δεν είναι αυτό τó ίδιο. Για κοιτάξέ τó καλύτερα, έκανε ό Άλκης φαιδρά.

— Αλήθεια, ό δίσκος είναι κίτρινος, ένθ ό δικός μου ήταν άσπρος και οι αριθμοί είναι λίγο πιά μεγαλύτεροι. Δεν καταλαβαίνω.

— Κι' όμως είναι πολύ εύκολο! Για να μπορη να μου έρχεσαι πάντοτε στην ώρα σου, σοφ άγόρασα ένα ρολογάκι όμοιο μ' αυτό που έχασες.

— Η Μαλάμω, τρελλή από τή χαρά της, πέρασε τó ρολόγι άμέσως στο χέρι της.

— Ω τί ώραίο που είναι! είπε. Μόνο που τó καρδελλάκι μου έρχεται λίγο στενό. Ο ρολογάς δεν φαντάσθηκε πώς θα έχω τόσο γοντρό χέρι. Να, τώρα τó έφτιασα. Ευχαριστώ, Άλκη. Πρέπει όμως πρώτα να ρωτήσω τή μαμά, αν κάνη να τó κρατήσω.

— Η μαμά έδωσε τήν άδεια, μέλο που μάλλωσε τή Μαλάμω για τήν άκαταστασία της που έκανε τόν ξάδελφό της να μη πη σε τόσο έξοδα.

— Έτσι ή μικρούλα κράτησε τó βραχιολάκι, η Λιάνα αισθάνθηκε λιγώτερο βάρος στην καρδιά της και μόνο η καρδιά της Λαλάς γέμισε περισσότερο άκόμη με μίσος, με ζηλεια και με κακία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Κρατώντας άνασηκωμένη με τά χέρια της τήν ποδιά της, που τήν έχει γεμάτη δρόσερά χαρταράκια, η Μαλάμω τρέχει κατά τó κλουβί τού Χιονούλη της. Τέλειωσε ή τιμωρία της, μπορεί πάλι να παίζη με τ' άγαπημένο της κουνελάκι. Με πόση άνυπομονησία θα τήν περιμένη τώρα! Αυτή τήν ώρα είναι πάντα πεινασμένος.

— Να έφτασε στο κατέτσι! Συνήθως από μακριά βλέπει τά μακρούλά αυτά να παίζουν τά τριαντα-

φυλλιά ματάκια του να τήν γυρεύουν. Φωνάζει:

— Χιονούλη! Χιονούλη μου!

— Τίποτε δεν φαίνεται! Όσο στο βάθος τού κλουβιού ξεχωρίζει κάτι άσπρο. Κάποιο παιχνίδι; θα της παίζη ό κατεργάρης! Είναι έαπλωμένος, άκούνητος! Τόν ξαναφωνάζει κι' ύστερα δοκιμάζει να χαιδέψη τήν τόσο άπαλή κι' άφράτη του γουνίτσα. Ω φρίκη! Τό κορμάκι τού Χιονούλη είναι παγωμένο και σκληρό.

— Ζαμπέττα! φωνάζει με φωνή άλλοιωμένη. Τρέχα γρήγορα.

— Η μαγείρσα φθάνει βγάζει τó κουνέλι έξω και δηλώνει:

— Είναι φόβιο από ύπρος. Κρίμα στο κουνελάκι! Έτσι δεν τó φάγαμε!

— Άς είναι, από τή γούνα του μπορείτε να βγάλετε ένα ώραίο γιακά για τó χειμωνιάτικο παλτό σας!

— Πάψε, Ζαμπέττα, μη λές τέτοια λόγια. Δός μου τον έδω τó Χιονούλη μου!

— Όχι, πουλάκι μου, δεν κάνει. Άφησέ τó και μήν κλαίς έτσι, θα σοφ πανέση ή καρδούλα σου. Τό κάτω κάτω κουνέλι ήταν, δεν ήταν άνθρωπος.

— Η κυρία Άγγελίδη, που έμαθε τή συμφορά, ήρθε και πήρε τή μικρή στην άγκαλιά της, προσπαθώντας να τήν παρηγορήση. Μα να, σε λίγο καταφθάνουν τ' άγόρια. Ά, όλα κι' όλα. Η Μαλάμω άδιαφορεί αν τήν κοροϊδέσουν για τó πάχος της, για τήν άφηρημάδα της ή για τή λαίμαργία της, μα να κοροϊδέφουν και τή λύπη της, αυτό δεν θα τó άνεχθή ποτέ.

— Απότομα ξεφεύγει από τή μητρική άγκαλιά, όπου όστόσο έβρισκε τόσο άνακούφιση και τρέχει να κρυφθί στο βάθος τού κήπου.

— Αλήθεια, φόφησε ό Χιονούλης; ρωτούν τάγόρια. Τήν καϊμένη τή Μαλάμω, δικίο έχει που κλαίει.

— Ήταν χαριτωμένο κουνελάκι ό Χιονούλης.

— Μα γιατί έφυγε τώρα;

— Παιδιά μου, τήν έχετε πληγώσει τόσες φορές με τά πειράγματά σας, που φοβήθηκε μήπως κάνετε και τώρα τó ίδιο. Άς είναι, τώρα που έφυγε, άς πάρουμε τó Χιονούλη τόν καϊμένο να τόν θάψουμε και κοιτάξτε να είστε σήμερα καλοί με τήν αδελφή σας.

— Η Μαλάμω είχε καταφύγει στην άκρη τού περιβολιού, στο λειβαδάκι, όπου έρχόταν κάθε τόσο κι' έπαιζε με τó Χιονούλη της. Τι ώραία που ήξερε κι' έπαιζε κρυφτά ό Χιονούλης! Τής φαινόταν σαν να βλέπε τήν

φουντωτή άσπρη μπαλίστα να τρέχη επάνω στο χορτάρι. Και στη θύμιση αυτή τά δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια της Μαλάμωσ, έπεσε στο γρασιδι και άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητη. Η Λιάνα, που πλησίαζε κείνη τή στιγμή, καταταράχτηκε στο θέαμα αυτό. Μή τολμώντας να πλησιάση τήν αδελφή της, τή φώναξε δειλά πó μακριά:

— Μαλάμω!

— Φύγε! Άφησέ με ήσυχη!

— Μαλάμω, νοιώθω πολύ καλά τή λύπη σου. Ο καϊμένος ό Χιονούλης, ήταν τόσο νόστιμος!

— Έσύ δεν τόν αγαπούσες. Όλο κλωτσιές τού έδινες!

— Μόνο στην άρχή, Μαλάμω. Τώρα όχι, και σε λυπάμαι με τήν καρδιά μου. Θέλεις να σε φιλήσω;

— Όχι! Γιατί να με φιλήσης, αφού δεν μ' αγαπάς; Κανείς δεν μ' αγαπάει εδώ μέσα! Μόνο ό Χιονούλης μου μ' αγαπούσε, μα κι' αυτόν τόν έχασα.

— Δεν έχεις δικίο. Ο μπαμπάς, ή μαμά σ' αγαπούν, και τάγόρια έπίσης. Κι' εγώ σ' αγαπώ. Μα τώρα ήρθα γι' άλλο πράγμα. Ο Άλκης σε γυρεύει και μου είπε να σε φωνάξω.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

— Πές του ότι δεν μπορώ. Σήμερα δεν είμαι σε κατάσταση να τόν διασκεδάσω. Και πήγαινε και συ Λιάνα, σε παρακαλώ. Θέλω να μείνω μόνη μου για να κλάψω με τήν ήσυχία μου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙ νέοι δού: Δέν δημοσιεύεται Άγγελια μεγαλύτερα τών 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός ειδική φύλλον. Τιμολόγιον: Έως δέκα τα ποσά λέξεις με άλλα στοιχεία, δε, 10. Πέραν τών δέκα, 14-έτων, 7 δε, ή λέξεις με άλλα, 10 δε, με ποσά και 15 δε, με κεφαλαία. Ο χειριστός στίχος δε, 25.

[MB-1408]

Διαδόθηκε στα Γραφεία πως ή ΤΕΧΝΗ διάλυσε.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο σάλλογος ΤΕΧΝΗ όχι μόνο δά διάλυσε, αλλά σήμερα είναι σέ θέση να περ πως ο αγώνας του για τους σκοπούς και τα μεγάλα ιδανικά του συνεχίζεται με επιτυχία.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΧΝΗ ΣΚΟΠΟΣ ΤΕΧΝΗ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΕΧΝΗ

[MB-1409]

Ποσά θα βρω Προκομμένη Τριπέλα τετραδική για για ν' ανταλλάξουμε; Άν μου προμηθεύσης—αφού τόσο τί θές—δύχομαι και περιμένα.

Αλαγίδα τών ΚΑΛΑΓΓΕΧΝΩΝ

[MB-1410]

Σ ΓΙΑ «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΣ»

Νέα μέλη: Άδρα, Δουξ, Καπετάν Βρυόκλακας, Οδοντο-έστης, Φωτιστός Τζιόντης, Χρυσαστός Χρυσάλλης Φαριάνης.

Διερρήφθησαν: Κίτρινο Κρίνο, Κόκκινο Κρίνο, Κοπάλλια, Κουφελιωτάκι, Λαέρτης, Μελαχρινός Ήπιατής, Μικρά Σημαιοφόρος, Παπαρούνα, Περιδότης, Περικλής, Περιφρομος, Στωϊκός, Ήπειρίων.

Τμήμα Διαγωνισμών Νικητής τού ένδοξουλογικού πρωταθλήματος: τάρλι, άνδρα-χθη δ

ΓΚΑΛΙΚ

Τμήμα Ψυχαγωγίας Συνεχίζοντας τις έκδρομές μας, έκασταεσώσαμε στην Γλυφάδα (11η στάση). Έκδρομείς... υπερφίλοιοι.

Με εξαιρετική επιτυχία έδωθε φορτή στο σπίτι τού Δημοσθένους, ήτις κατά γενικήν έρωλογίαν, υπήρξε ή επιτυχέστερα της σκίζόν. Διούρμεθα δότι τό πολυπληθές τού Συλλόγου δέν επιτρέπει την εις εδρείαν κλίμακα διοργανώσεως έξωσυλλογικών έκδρομών.

[MB-1411]

Θεμή Πατριώτισσα, Ροδοβασιλείσα, θερμές έκροτουχίς, Δημοσθένη, μηδένια πρό τού τέλους κρίνε!!! Άλλά τό τέλος... φθάνει και τότε άλλοιμονο!!! Κατάλαβάνωμάστε. Κίρνη, είπαμε τίπτε τό Μικρό Περισκεπτό, έλαμπε, λάμπει και τού εύχομαι να λάμπη πάντοτε.

ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ (ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ τής ΧΑΡΑΥΓΗΣ)

[MB-1412]

Ο Σάλλογος «Σεληνώτικη Παρία», κατόπιν θανάτου τού Πρόδρου της, μετονομάζεται εις «Σεληνώτικον Ορειζοντα», και εμφανίζεται πάλι για νέα δράση με την παρακάτω σύνθεσι:

Επίτιμος Πρόεδρος: Βοσκασπού. Πρόεδρος: Σεληνώτικος Κολυμβητής. Αντιπρόεδρος: Μικρός Έβελις, Γραμματάς: Αστροφωγίτης. Ταμίας: Πατριώτης. Τά Μέλη: Σεληνωτοπούλα, Ήλσάνα, Σεληνώτικη Άδρα, Σεληνώτικος Φαρδς, Σεληνώτικος Κυνήγος, Σεληνώτικος Χταποδς, Μικρός Δόκιμος, Σφουγγαράς, Φανόριος, Όλυμπος.

ΣΕΛΗΝΩΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΩΝ

[MB-1413]

Προκηρύσσονται διαγωνισμοί:

- α) Ζωγραφικής. Σκίτσο νεορομπογιές ή οικικής. Βραβεία τρία. β) Γραμματοσώμων: Παλαιότερον βραβείαται. Βραβεία τρία. Έκαστον γραμματοσώμον σκίτσο 30 άρχ. Προθεσμία τέλος Σεπτεμβρίου. Διεύθυνσις: Σόρου 45. Νιόθη άκόμα περιμένα Μ. Μ. Προκομμένη Τριπέλα

[MB-1414]

ΤΟ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Νηρέα: Θερμή ή χαρά μου για τα πρώτα στο «διαγωνισμό διηγήματος».

Λογότητη: Λέγεται ότι νέα σου συνεργασία τμήματος Β' (τονομανο Η). Προβλεπώ καταπληχτική λογοτεχνική εξέλιξη!.

Άλμπας: Για αντιπροεδρία Τέχνης την θερμότηρ μου λήψηση.

Μασκοφόρος: Νιώσε άφατη άγκυροφίση. Άνακλάψα χαμένο μυστήρια της μάσας σου! Ξανθό Φοίβε: Η... ζωοδότηχη (sic!) έλλειψη σου πλημμερίζει την διάπλαση... προσδοκία!.

Κακομ. Κηγάρι: Έπιπρόκος άγανακτεί για κακοποίηση τής... πανόφληξης τέχνης του... Αντίλας: Αντίλαος τής φήμης σου συγχωφένει στο δί-άδα μου. Να τόν παρασώρω;

ΤΡΙΦΩΝΑΣ

[MB-1415]

Γιά δεύτερη φορά... Κατβαίνοντας από τα ψηλά βουνά ο Τρελλός Ξοσκουτής χαιρέτά την Μικρή Όρεισίαιδα, Θερμή Πατριώτισσα, Μιμόζα, Ρέζι, Ξανθή Άμαζόνα, Χιονάτη, Μ. Άνθαπόλιδα, Χαραυγή, Άνοιξιάτικη Πρωή, Βαρώνο Άτοίγγονο, Δοξασμένο Ναυτοπούλο, Άττινδ Οδονά, και δσα άλλα Διαπλάσπουλα γνώριος στην Συγκέντρωση τής Προσκοπίνας στις 23-11-41.

Προσκοπία: Ένα χρονο διασπαστής!!!

Βαρώνο Άτοίγγονο: Θομάσαι: 23-11-41 Κυριακή. έλα πρώσινα, τα δένδρα, ή χλόη και κάτι άλλο.

Άλεπουδίτσα, για τα γελέθλια σου εύχομαι κάθε τι που επιθυμείς.

Άνυπόταχτο, Άίμέ, Θερμή Πατριώτισσα, Ήυολαμπίς. Σες εύχομαι Χρόνια Παλλά. ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΚΟΠΗΓΗΣ

[MB-1416]

Τεταρτοδιαπλάσπουλας σές χαριτω φίλικό. Ηλέκτρα... νεαρή: κομφαυμένο; (θθμωσς); Διαδατάρικο... τακνωμάστε ;!!!

Δρωό, Νιόβη

[MB-1417]

Γιά λύση κάθε παρεξήγησης.

Είμαι ένα καινούργιο Διαπλάσπουλο και φέτος πρωτομπήκη στην κίνηση που κάμποσο καιρό παρακολουθούσα.

Δέν έχω καμιά σχέση με τους Άγωναυτες τών παραμένον χρόνων, και παρακαλώ Θερμή τόν περσιό Δεργονάτη να δημοσιεύη σχετική άγγελία (με νέο του ψευδώνυμο κλπ.), για να διαλυθούν μαρικές δυσάρεστες παρεξηγήσεις.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ (Τής MB-7611)

[MB-1418]

Μπαίνοντας στο Διαπλάσπουλο, χαριτω έλους-ες, άλληλογραφώ. Ιδιούθονσις: Άχαρλών 215 Άθήναι, Άπ. Παλαιωάνων.

Αιών ο Θεσσαλονικεύς

[MB-1419]

Διαπλάσπουλα! Άλγα παιδιά άπ' τ' έμωφο Ηράκλειο μεζευτήκαμε και κίναμε τόν δρώνυμο Σάλλογο. Και ως αρχικός μας σκοπός βάλμας την ψυχαγωγία, την αλληλοδοθήθεια και τις ελεύθερες συζητήσεις μας. Η δράση μας δέ αρχίζει με τόν νέο χρόνο.

Έρακλειώτες

Άλσις: Α. Μάκλιαν, Ν. Ηράκλειον Άττικής, διά Ηρακλειώτας.

[MB-1420]

Εισαρχόμενος προσχαράσσόν έκλεκτότερο Διαπλάσπουλο Σάλλογο «Γυμνασιόπαιδα».

Μέλλων Ήπουργός (Γυμνασιόπαιδων)

[MB-1421]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ»

Στις 13 τού Ιουλίου, έγινε ή δεύτερη συγκέντρωση τής σειράς τών «Ψυχολογικών Συγκεντρώσεων» με θέμα: «Τά διανοητικά διαφέροντα τών Έλλήνων Έφήβων».

Εισηγήτρια: Άγέε. Άκολούθησε μεγάλη συζήτηση. Έκτός άπ' τα μέλη τού Συλλόγου, παρευρέθησαν τά

Διαπλάσπουλα τής «Νίκης» Έλλάδας.

Η τρίτη συγκέντρωση με θέμα: «Ο Κινηματογράφος» (με εισιγήτρια την Παύλαση) θα γίνει μετά μία εβδομάδα.

[MB-1422]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση τής Διαπλάσεως χαριτω έλους-ες, ιδιούθονσις ΓΑΥΡΗ και ΖΩΓΡΑΦΟ.

ΤΕΛΑΣΤΟ ΝΑΥΤΑΚΙ

[MB-1423]

«ΝΙΚΗ» ΕΛΛΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τμήμα Ψυχαγωγίας

Τό μεγάλο γεγονός κάθε μήνα για τόν έβδομο νεαρόκοσμο τής Θεσσαλονίκης είναι οι «Έυθυμης Βραβεία» μας! Στήν τελευταία (18-7-42).

Έξήντα διαπλάσπουλα ένθουσιασμένα με τις επιτυχίες μας.

Έριμτρο κοιτασπολιό [Σμυρνέικο, «Κιονάτου τά παθήματα»: Διωνόβιος.

Φανταστική καρδιά σέ στίχους: «Πως θέλεις τόν... Παράδεισο;» Έθνικόν Έδεσδες. Τραγούδια—άδύμα και σόδα— διαπλάστικες χοροδίες: Νέλλη, Νόβη τού Θεσμάνου, Διωνόβιος, Πτολεμαίος, κι' άκόμα γοητευμένα με τό χορό τους, διαλεχτούς λαχνούς, την υπέρωχη χάρη τής Βασίλεισσης τής Βραδύς, Ολιμμένης Άδύσλας φήσοι 4.800.

Φιλολογικό Τμήμα. Στέν γ' άνωτερικό λογοτεχνικό διαγωνισμό. 1η Ολιμμένη Άδύσλα, 2ος Διωνόβιος, 3ος Περαστικός. [Καθυστερημένη]

[MB-1424]

Ελλάς τού Μέλλοντος.

Χαραυγή τής Δόξης.

Επιτυχημένη ή παρομοίωση. Μόνο λίγο άργά διότι τώρα πιά γινηκόμε... καρμίνδες.

Γλαστός Σιφομάχος Νικηφόρος

[MB-1425]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση τής Διαπλάσεως, χαριτω έλους-ες.

Αετός τής Πύδου Δάμνις

[MB-1426]

Τόν Άστέρα συχαίρουμα για τόν «Κρυμμένο Θεσασρό» τής γιορτής του, ά' βιάδα: Καρυάτις, Δουξ Όμιλιαντωό, Ηπειρωτάκι, Νηρείς, Νίλς, Σίφοννας.

[MB-1427]

«Πνευνώτικος Παρνασσός» Στόν τελευταίο Έβδοσολογικό μας ποιητικό διαγωνισμό, έβραβεύθησαν ο Χαματόπλαστος, έπαινήθησε ο Προμηθέας Δεσμώτης.

Οι φιλολογικές μας συγκεντρώσεις στο σπίτι τού Πνευνώτουλου μας χάρισαν άραιες βραδύς.

Αντιπρόσωπος Άθηνών: Ήψηλάντης